

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsdkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. D. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem,
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2014, č. j. MV-96231-SO/sen-2014,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě k Městskému soudu v Praze prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2014, č. j. MV-96231-3/SO/sen-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 6. 2014, č. j. OAM-14142-21/PP-2013, kterým byly zamítnuty žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny se synem, občanem České republiky, s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka uvedená v ust. § 87b ve spojení s ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to sdílení společné domácnosti s rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2018, č. j. 8 A 8/2015–48, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2018, byla žaloba žalobce postoupena Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji spolu se správním spisem obdržel dne 23. 2. 2018.

2. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je pokračováním řízení o povolení přechodného pobytu na území České republiky, které bylo vedené u Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Karlovy Vary, skupiny povolování pobytu Sokolov, pod č. j. CPPL-44777-19/ČJ-2008-63PS-SA. K tomu žalobce doplnil, že rozhodnutí Policie České republiky ze dne 4. 9. 2009, č. j. CPR-6216-1/ČJ-2009-9CPR-C261, bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ca 288/2009–59, zrušeno. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí Městského soudu v Praze je nutno interpretovat tak, že mu mělo být již před více jak pěti lety uděleno povolení k pobytu na území České republiky.
4. Žalobce namítal rozpor rozhodnutí správních orgánů se základním právem na ochranu rodiny a rodičovství. Žalobce trval na tom, že se správní orgány nedostatečně zabývaly právem na ochranu rodiny, a jejich rozhodnutí jsou tak podle jeho názoru v rozporu se zásadou proporcionality, neboť rozhodnutí správních orgánů především poškozují jeho nezletilého syna, M. P.. Žalobce poukázal na skutečnost, že se o svého syna stará, plní vůči němu svou vyživovací povinnost, se synem se pravidelně stýká a mají spolu vřelý příbuzenský vztah. Žalobce podotkl, že jeho synovi bylo změněno i místo trvalého pobytu, neboť matka jeho syna souhlasila, aby bydlel spolu s ním na adrese „X“. Syn žalobce tedy pobývá střídavě u žalobce a u své matky, přičemž navštěvuje základní školu v „X“. Žalobce se domnívá, že nelze z nečekané kontroly jeho domácnosti, při které jeho manželka neukázala osobní věci jeho nezletilého syna, usuzovat, že s ním jeho syn nebydlí. K tomu žalobce doplnil, že v současné době nelze jednoznačně určit, s kterým ze svých rodičů jeho nezletilý syn bydlí, neboť pendluje mezi domovy obou svých rodičů. Žalobce se domníval, že se správní orgán také nedostatečně zabýval posouzením, jakým způsobem žalobce svého nezletilého syna finančně podporuje a jakým způsobem o něho pečuje.
5. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný do žalobou napadeného rozhodnutí nedostatečně promítl, že má na území České republiky novou rodinu, a to manželku a dvě děti (všichni státní příslušníci Vietnamu). Žalobce odmítl žalovaného demagogický výklad práv jeho rodiny, že jako vietnamští příslušníci se mohou kdykoliv vrátit do Vietnamu, a v této souvislosti odkázal na čl. 10 odst. 2 ve spojení s čl. 32 odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce poukázal na čl. 2 odst. 3 vyhlášky č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech (dále jen „Mezinárodní pakt“), a čl. 8 sdělení č. 209/1992 Sb., Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (dále jen „Úmluva“). Tyto články je podle mínění žalobce nutné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aplikovat, jak na občany České republiky, tak na osoby s cizím občanstvím pobývajících na jejím území, a to bez rozdílu.

6. Žalobce se domníval, že neudělení povolení k přechodnému pobytu a s tím související nutnost žalobce vycestovat z území České republiky vylučuje možnost, že se žalobce bude podílet na výchově svého nezletilého syna a nezletilých dětí, které má se svou manželkou, přičemž bude ovlivněna i jeho schopnost plnit svou vyživovací povinnost vůči všem svým dětem a své manželce, neboť ve Vietnamu má žalobce možnost vydělat částku cca 150 USD měsíčně, což stačí pouze na pokrytí základních potřeb ve Vietnamu na jeden měsíc.
7. Žalobce podotkl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ca 288/2009–59, čímž žalovaný porušil jeho právo na ochranu rodiny a rodinného života, neboť je opětovně poměřováno odsouzení žalobce za trestnou činnost s jeho právem na ochranu rodiny. K tomu žalobce doplnil, že záznam v rejstříku trestů již nemá, neboť uložený trest si odpykal a zároveň došlo i k osvědčení jeho osoby.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a k námitkám žalobce uvedl, že v souladu s ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné prokázat, že žalobce žije ve společné domácnosti s nezletilým M. P. a že ho vyživuje. V průběhu správního řízení však bylo zjištěno, že žalobce nesdílí s nezletilým synem společnou domácnost, čímž nedošlo ke splnění podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný byl toho názoru, že zamítavé rozhodnutí nemohlo mít dopad do rodinného života žalobce, když mu nevznikl faktický trvalý vztah k občanu České republiky. Žalovaný podotkl, že v žalobou napadeném rozhodnutí se taktéž zabýval otázkou dopadu do rodinného a soukromého života žalobce, neboť žalobce má na území České republiky manželku a dvě nezletilé děti. Žalovaný připomněl, že žalobce měl na území České republiky platné oprávnění k pobytu naposledy v roce 2006 a od téhož roku pobývá na území České republiky pouze na základě udělovaných překlenovacích víz v důsledku vedených řízení. K tomu žalovaný podotkl, že ani možnost nuceného opuštění území České republiky žalobci nezabránila ve vedení soukromého a rodinného života, neboť žalobce uzavřel manželství, ze kterého se narodily dvě děti.
9. Žalovaný své vyjádření uzavřel tvrzením, že ani zákon o pobytu cizinců a ani směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, neukládá správnímu orgánu povinnost se v případě nesplnění podmínek pro udělení povolení k přechodnému pobytu zabývat rodinným a soukromým životem žadatele, neboť žadateli není ani v případě zamítavého rozhodnutí zakázán vstup či pobyt na území České republiky. Žalovaný trval na tom, že prvoinstanční orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě zjištěných skutečností učinil správný závěr, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v ust. § 87b odst. 1 ve spojení s ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

Doplnění žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalobce podáním ze dne 22. 7. 2016 doplnil svou žalobu o rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 20. 7. 2016, č. j. 14 P 78/2006-250, kterým bylo rozhodnuto, že soud schvaluje dohodu rodičů, že nezletilý M. P. se svěřuje do střídavé péče obou rodičů.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně vyjádřil svůj souhlas a žalovaný se po řádném poučení soudu, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k této otázce nevyjádřil.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 11. 11. 2013 podal žalobce ve smyslu ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Jako důvod své žádosti uvedl sloučení rodiny se synem, občanem České republiky. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) z cizineckého informačního systému dále zjistilo, že žalobce podal dne 15. 9. 2008 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, kterou odůvodnil návštěvou bratra a sloučením rodiny se synem, občanem České republiky. Žádost žalobce ze dne 15. 9. 2008 byla rozhodnutím Policie České republiky, služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 9. 2009, č. j. CPR-6216-1/ČJ-2009-9CPR-C261, zamítnuta, avšak toto rozhodnutí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ca 288/2009–59, pro nepřezkoumatelnost zrušeno. Prvoinstanční rozhodnutí Policie České republiky bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného, ze dne 11. 2. 2014, č. j. MV-150285-4/SO/sen-2013, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně, k dalšímu jednání. Správní orgán I. stupně následně dne 11. 3. 2014 pod č. j. OAM-14142-17/PP-2013 rozhodl o spojení žádostí žalobce ze dne 15. 9. 2008 a ze dne 11. 11. 2013.
15. Správní orgán I. stupně předvolal dne 27. 2. 2014 žalobce a jeho manželku k výsledku. Po řádném poučení žalobce do protokolu uvedl, že na území České republiky pobývá již od roku 1995. V současné době pomáhá manželce v jejím podnikání – provoz večerky. Ve společné domácnosti bydlí s manželkou, jejich dvěma dětmi a synem z prvního manželství. Žalobce podal žádost k Okresnímu soudu v Sokolově ve věci svěření syna z prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželství do své péče, avšak Okresní soud v Sokolově rozhodnutí ve věci odložil do doby, než syn dokončí základní školní docházku, a proto syn zatím zůstává u své matky. Žalobce doplnil, že syn ho navštěvuje jednou za čtrnáct dní o víkendu a o prázdninách (např. o vánočních prázdninách u něho byl od 21. 12. 2013 do 2. 1. 2014). K tomu žalobce doplnil, že jeho syn navštěvuje základní školu v „X“ a má tam i svého dětského obvodního lékaře. U žalobce doma má syn málo věcí (ručníky, slipy), většinou si věci přiveze s sebou. Manželka žalobce při výslechu konaném dne 27. 2. 2014 za účasti tlumočnicka uvedla, že ve společné domácnosti bydlí s manželem a jejich dvěma dětmi. Její manžel k nim také přihlásil svého syna z prvního manželství, který u nich pobývá každý druhý víkend, nebo když má prázdniny, je u nich celé prázdniny. Naposledy u nich manželův syn z prvního manželství bydlel o Vánocích 2013, a to až do konce roku. Své oblečení má uloženo v pokojíčku pro návštěvy. Trvale má u nich uloženo pyžamo a svetr, jinak si vozí oblečení s sebou. Je pravdou, že při pobytové kontrole sdělila policistům, že syn manžela je u své matky v Sokolově, protože tam chodí do školy. Nicméně policista při pobytové kontrole na ni mluvil česky a ona moc česky nerozumí, což je důvod, proč jim sdělila, že manželův syn u nich nemá uložené žádné věci a věci si vozí s sebou. Dále doplnila, že manželův syn si u nich nechává také pyžamo, ručník a kartáček na zuby.

16. Z podání žalobce adresovaného Okresnímu soudu v Sokolově dne 6. 11. 2013 soud zjistil, že žalobce podal návrh na změnu výchovy svého syna z prvního manželství (syn byl svěřen do péče matky) s odůvodněním, že syn tráví s otcem více času a sám projevil přání žít se svým otcem (žalobcem). Matka syna žalobce se změnou výchovy souhlasí a chce, aby se žalobce podílel na výchově syna. Dále je součástí správního spisu souhlas matky syna žalobce s tím, že její syn bude od 7. 11. 2013 bydlet se svým otcem na adrese „X“.
17. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, podle něhož rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. K pojmu rodinného příslušníka občana Evropské unie se vyjadřuje ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž na předmětný případ dopadá ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.
18. Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá nutnost splnění podmínky společné domácnosti a výživy občana Evropské unie mladšího 21 let, jinak nelze žadatele považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Všechny tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Na základě volného hodnocení důkazů dospěly správní orgány k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v ust. § 87b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. K tomu soud dodává, že tato skutečnost byla důvodem zamítnutí žádosti žalobce, jak ostatně vyplývá z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
19. Žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou proporcionality, který spatřuje ve skutečnosti, že se správní orgány nedostatečně zabývaly právem na ochranu rodiny, neboť napadené rozhodnutí zejména poškozuje jeho nezletilého syna z prvního manželství. Dále žalobce namítal, že se správní orgán nedostatečně zabýval tím, že má na území České republiky novou rodinu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. K této námitce žalobce soud připomíná, že princip proporcionality se využívá ve střetu dvou a více práv mezi sebou a slouží k poměřování práv mezi sebou či práva a veřejného statku, které jsou ve vzájemné kolizi. Pro nalezení optimálního vztahu kolidujících ústavně chráněných hodnot se užijí kritéria vhodnosti (způsobivosti), potřeby a přiměřenosti.
21. Soud při posuzování této námitky žalobce vycházel z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2016, č. j. 48 A 13/2015–43, dostupného na www.nssoud.cz, v němž je k zásadě proporcionality uvedeno, že: „... přiměřenost (proporcionalita) je základní zásadou činnosti správních orgánů, ústavně právním pravidlem. Pokud se však v případě rozhodování o pobytu cizinců jedná o případ, kdy ministerstvo či žalovaná nemají zákonem o pobytu cizinců stanovenou výslovnou povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodování, muselo by jít o natolik intenzivní „nepřiměřenost“, že by dosahovala ústavněprávní relevance.“ K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015–47, dostupný na www.nssoud.cz. K problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze těch, u kterých je to zákonem výslovně předpokládáno.
22. Soud připomíná, že o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do rodinného života cizince není v ust. § 87b zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech, tedy pro jiná rozhodnutí, zákon o pobytu cizinců takový požadavek výslovně uvádí (např. v ust. § 87l odst. 1 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona o pobytu cizinců proto soud dovodil, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje.
23. Správní orgány se přesto rodinným životem žalobce a možným zásahem do jeho rodinného života v souvislosti s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt zabývaly, a to konkrétně na stranách 5 – 6 napadeného rozhodnutí, jakož i na stranách 5 – 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud žalobce namítal, že se správní orgány jeho rodinným životem a dopadem na jeho rodinu zabývaly nedostatečně, pak s tímto závěrem nelze souhlasit, neboť správní orgány neměly ze zákona povinnost se soukromým a rodinným životem žalobce vůbec zabývat, a přesto tak učinily. Zdůraznily, že dle jejich názoru bylo prokázáno, že žalobce nesplnil podmínku pro přiznání statutu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle správních orgánů nemohlo mít dopad do rodinného života žalobce, když nevznikl faktický trvalý vztah k občanu Evropské unie. K otázce existence stávající rodiny žalobce správní orgány uvedly, že manželství s občankou Vietnamu uzavřel již v době, kdy pobýval na území České republiky pouze v rámci překlenovacích víz v důsledku vedených správních řízení (od roku 2006). Obě děti z tohoto vztahu se narodily v roce 2013. Žalovaný pak konstatoval, že ačkoli žalobce si musel být vědom, že jeho pobyt může být kdykoliv Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ukončen, nadále realizoval svůj rodinný život. Měl si tedy být vědom možných následků. Současně žalovaný uvedl, že z mezinárodních úmluv ani Ústavy a Listiny základních práv a svobod nelze dovodit nárok žalobce na povolení přechodného pobytu. V projednávané věci správní orgány nezasáhly do práv žalobce a rozhodnutí navíc dle soudu vydaly naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, přičemž dbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, jak jim ukládá ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). K námitce žalobce, že nebylo ve správním řízení přihlíženo ke skutečnosti, že na území České republiky má manželku vietnamské národnosti s vietnamským občanstvím a dvě děti a všichni disponují oprávněním k pobytu na území České republiky, soud uvádí, že rozsah přezkoumávaných skutečností v rámci správního řízení je předurčen vymezením důvodu, pro který cizinec žádá o udělení práva přechodného pobytu. V daném případě žalobce v obou svých žádostech uvedl, že žádá o povolení přechodného pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem Evropské unie. Za takové situace existence manželství s cizincem, který disponuje oprávněním k pobytu na území České republiky, a existence potomků, kteří jsou rovněž cizinci s oprávněním pobytu na území České republiky, jsou pro rozhodnutí zcela irelevantními skutečnostmi. Na tomto místě soud podotýká, že nelze směřovat skutečnosti, které jsou předmětem zjišťování v případě posuzování žádosti o přechodný pobyt, a skutečnosti, které je nutno zjišťovat například v rámci řízení o správním vyhoštění. Předmětným rozhodnutím o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt není žalobci ukládána povinnost k opuštění území České republiky.

24. Soud proto v otázce přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce nezjistil žalobcem namítaný rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou proporcionality. Vlastní otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí se soud s ohledem na výše uvedené nezabýval, neboť pokud povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nemají správní orgány, tím spíše ji nemůže mít ani soud, který toliko přezkoumává jejich rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené vyhodnotil soud námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.
25. Žalobce dále namítal, že na základě učiněné pobytové kontroly nelze usoudit, že s ním jeho syn nebydlí.
26. V projednávané věci bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se svým synem M. P. ve společné domácnosti nežije, a to nejen na základě provedených pobytových kontrol, ale i výpovědí samotného žalobce a jeho ženy. Žalobce tedy pro účely zákona o pobytu cizinců nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že pouhá změna bydliště jeho syna bez současného přechodu na jinou základní školu a přehlášení k jinému pediatrovi může způsobit, že dojde k naplnění podmínky soužití ve společné domácnosti. Žalobce sice doložil doklady prokazující, že jeho syn je hlášen k trvalému pobytu na stejné adrese jako on, což ostatně potvrdila ve své výpovědi i manželka žalobce, nicméně zároveň žalobce sám ve své výpovědi k věci uvedl, že o změně poměrů bude rozhodnuto, až syn dokončí základní školní docházku v „X“, a tedy že syn stále bydlí u své matky. Tuto skutečnost potvrdila i manželka žalobce. Z toho, že syn žalobce, který je občanem Evropské unie, se žalobcem nebydlí trvale, neboť dochází na základní školu v „X“, přičemž žalobce bydlí v J., a navštěvuje žalobce o prázdninách a každý druhý víkend, nelze shledat naplnění zákonem požadované podmínky soužití ve společné domácnosti. Ve vztahu k poukazu na návrh žalobce na změnu výchovy syna ze dne 6. 11. 2013 soud musí zdůraznit, že pro posouzení předmětné věci je zásadní faktický stav, tedy zda skutečně žalobce sdílel v rozhodné době společnou domácnost se svým Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

synem, který je občanem České republiky, a nikoli stav formální, tedy to, jak je upraven styk žalobce s jeho synem. Jak již bylo výše uvedeno, faktický stav panující v době rozhodnutí byl doložen správními orgány výsledky pobytových kontrol a výpověďmi žalobce a jeho stávající ženy.

27. Soud proto uzavírá, že podmínku ust. § 87b odst. 1 ve spojení s ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce nesplnil, neboť bylo prokázáno, že nesplňoval zákonné předpoklady k tomu, aby mohl být pro účely zákona o pobytu cizinců považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. V řízení tudíž nebyly potvrzeny důvody podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a správní orgán I. stupně proto naprosto oprávněně a v souladu s ustanoveními zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítl. Námitku žalobce proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
28. K žalobcem namítanému nedostatečnému posouzení správního orgánu ohledně finanční podpory jeho syna z prvního manželství, soud uvádí, že za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v ust. § 87b odst. 1 ve spojení s ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebyly podle názoru soudu povinny zkoumat, zda žalobce splňuje další v tomto ustanovení uvedenou podmínku výživy občana Evropské unie mladšího 21 let, tedy jeho nezletilého syna z prvního manželství. Obě tyto podmínky totiž musí být splněny kumulativně, jinak nelze povolení k trvalému pobytu vydat. Soud dodává, že z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela jednoznačně vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že žalobce nebyl považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť se svým synem, který je občanem České republiky, nežil ve společné domácnosti. V tomto ohledu proto soud vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.
29. Žalobce dále namítal rozpor napadeného rozhodnutí s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ca 288/2009–59, neboť se domníval, že rozhodnutí Městského soudu v Praze je nutno interpretovat tak, že mu mělo být již před více jak pěti lety uděleno povolení k pobytu na území České republiky.
30. K této námitce soud podotýká, že zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil druhoinstanční rozhodnutí Policie České republiky o žádosti žalobce ze dne 15. 9. 2008, a to pro nepřezkoumatelnost, neboť v tomto rozhodnutí správní orgán neposoudil jednání žalobce z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Policie České republiky nezkoumala, zda bylo jednání žalobce, pro které byl pravomocně odsouzen, dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a tedy následně ani nezkoumala dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Názevem Městského soudu v Praze byly správní orgány ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán, což platí i za situace, kdy došlo ke spojení žádosti žalobce ze dne 15. 9. 2008 se žádostí žalobce ze dne 11. 11. 2013. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016–36, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015–41.
31. Jak soud dovodil výše, v předmětné věci je nepochybné, že správní orgán I. stupně zamítl spojené žádosti žalobce na základě skutečnosti, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a nikoliv na základě skutečnosti, že byl na území České republiky odsouzen za úmyslný trestný čin, a existuje tak možnost, že bude nadále narušovat veřejný pořádek na území České republiky. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2016, č. j. 2 Azs 307/2015–41, dostupném na www.nssoud.cz, je výslovně uvedeno, že: „S ohledem na znění shora citovaného ustanovení judikatura dovodila, že negativní rozhodnutí překážku věci rozsouzené nezakládá. Proto byla-li žádost (návrh) účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost, a takové rozhodnutí nemůže bránit tomu, aby správní orgán při posuzování nového návrhu dospěl s ohledem na nově zjištěný skutkový stav k odlišným skutkovým závěrům.“ K tomu dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008–73, a ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 As 33/2013–36. Uvedené závěry korespondují i s rozhodnutím žalovaného, jakož i s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, neboť žádost žalobce byla zamítnuta na základě odlišných skutečností, než tomu bylo v případě jeho žádosti ze dne 15. 9. 2008. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, tedy nepochybili, pokud žádosti žalobce nevyhověli ze zcela odlišných důvodů, a proto soud vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou, neboť nedošlo k nerespektování závazného názoru obsaženého v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ca 288/2009–59.

32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v projednávané věci nebyly splněny zákonné podmínky ust. § 87b odst. 1 ve spojení s ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta zcela oprávněně, aniž došlo k porušení žalobcem zmiňovaných zásad, principů a ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Pro úplnost soud uvádí, že v předmětném řízení nemohl přihlédnout k rozhodnutí Okresního soudu v Sokolově ze dne 20. 7. 2016, č. j. 14 P 78/2006–250, neboť v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Předmětné rozhodnutí soudu o schválení dohody rodičů o střídavé péči však bylo vydáno více než rok a půl po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)